

Împărăteasa *Lunii*

Weina Dai Randel

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

Design copertă și interior: © 2016 by Sourcebooks, Inc

Design copertă: Laura Klynstra

Imagini copertă: © Allan Jenkins/Trevillion Images, Molostock/Shutterstock, 100ker/Shutterstock, tomertu/Shutterstock

DTP copertă: Vasile ADNAN

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Filip STANDAVID

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAI RANDEL, WEINA

Împărăteasa Lunii /Weina Dai Randel ; trad. din lb. engleză: Dorina Tătăran. -

București : Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1173-3

I. Tătăran , Dorina (trad.)

821.111

Weina Dai Randel

THE EMPRESS OF THE BRIGHT MOON

Copyright © 2016 by Weina Dai Randel.

Originally published in the United States by Sourcebooks, Inc.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

© Nemira, 2021

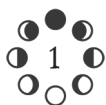
Tiparul executat de tipografia EVEREST.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1173-3

ANUL 649 D.H.
AL DOUĂZECI ȘI TREILEA AN
DE PACE AL DOMNIEI
ÎMPĂRATULUI TAIZONG
SFÂRȘIT DE PRIMĂVARĂ

Oare o să moară în noaptea asta?

Gândul mi-a trecut prin minte în timp ce atingeam o pată maronie de pe bărbia Împăratului Taizong. N-a răspuns, nici măcar cu o mișcare a buzelor sau cu o clipire. Zăcea cu gura deschisă, cu privirea pironită în tavan. Partea dreaptă a feței era doar piele căzută, iar ochiul stâng îi era încețoșat, precum marmura prin care lumina lumânărilor nu izbutește să treacă. Din când în când, parcă se vedea o sclipire în el, ca și cum curajul lui de altădată s-ar fi chinuit să prindă viață din nou, să iasă la suprafață, să se opună sorții care îl învinsese, dar sclipirea aceea aducea, mai degrabă, cu un pește într-un iaz tulbure. Era acolo, înota, dar nu ieșea la suprafață, nici măcar pentru o gură de aer. Nu mă vedea. Mi-am dat seama că nu mai era ca altădată, un vârtej de mânie și voință. Acum era doar un sac de piele lăsată, învelișul unei vanități închiphuite.

Mi-am îndreptat spatele și am simțit o durere ascuțită. De cât timp stăteam îngenunchată lângă patul lui, privindu-l? Nu-mi mai aminteam. Toate îl îngrijiserăm – Talentatele, Grațiile și Frumusețile, cele care cândva împărțiserăm patul cu Maiestatea Sa – în ultimele

zece luni. În fiecare zi îl hrăneam, îl spălam – pentru că își pierduse de mult puterea de a-și ține trupul în frâu – și îl vegheam cu atenție, ascultându-i fiecare respirație greoaie și fiecare geamăt.

Anul trecut, când dăduse de veste că Pheasant¹ o să devină moștenitorul lui, suveranul era deja bolnav, iar câteva zile mai târziu se prăbușise, scuturat de mâna nevăzută ce-l chinuise în toți acești ani. Zvârcolindu-se, cu spumă albă țâșnindu-i din gură, a căzut de pe targă, în drum spre dormitor, și de atunci nu s-a mai trezit.

Apa a picurat în clepsidra de lângă mine. Ora nouă. Unde erau? Trebuiau să se grăbească... M-am ridicat, mi-am aranjat cocul complicat, pe care, în sfârșit, reușisem să învăț să-l fac. Câteva șuvițe îmi căzuseră pe umeri, iar cocul lejer care ar fi trebuit să rămână în vârful capului alunecase spre urechea dreaptă. Îmi doream să mă pot aranja un pic, să devin mai atrăgătoare, dar nu aveam voie să părăsim încăperea. Medicii ne porunciseră, mie și celorlalte Talentate, să stăm tot timpul cu monarhul. Așa că nu mai făcusem baie de vreo două luni, nici nu mă uitasem într-o oglindă din bronz și nici nu -mi mai dădusem cu crema albă de față. Îmi simțeam greu și neplăcut părul cândva mătăsos și parfumat, iar rochia verde de pe mine devenise maronie, pătată cu leacuri din plante.

Gândul m-a îmboldit din nou. M-am uitat spre el. Dacă murea în noaptea aceea? Ce se va întâmpla cu mine și cu celelalte femei care erau în slujba lui? Mi-am alungat repede gândurile. Nu trebuia să îmi pun astfel de întrebări, era o trădare să mă gândesc că Maiestatea Sa era un biet muritor.

Dar toate femeile cu titluri nobiliare din Curtea Interioară trebuie să se fi gândit la soarta lor în aceste luni, de când el zăcea nemișcat. La urma urmei, era o lege nescrisă ca noi, femeile Împăratului Taizong, să nu simțim niciodată căldura brațelor altui bărbat, după moartea lui. Probabil că se făcuse deja un plan pentru noi. Chiar dacă

¹ „Fazanul“, în lb. engleză (n. red.).

nimeni nu vorbea deschis despre asta, chiar dacă doamnele se adunau în fiecare dimineață în curte, șușotind, cu ochii umeziți de lacrimi.

Aș fi vrut să-i aud pe Duce și pe Secretar, dregătorii cu cele mai înalte ranguri, când au venit să îl viziteze pe împărat. Dar avuseseră prea multe lucruri importante de vorbit și nu ne băgaseră în seamă. Și Pheasant... Și el fusese prea ocupat și încă nu apucasem să îl întreb care o să fie soarta noastră.

Dar, oricare era planul în privința noastră, știam că un lucru era sigur: după moartea împăratului, Pheasant – Pheasant al meu! – o să conducă imperiul. El va avea grijă de mine și de viitorul meu. Și îmi promisese... *Împărăteasa Lunii Strălucitoare*, îmi spusese... Cu inima plină de bucurie, m-am uitat spre uși. Pheasant și Ducele ar fi trebuit să vină până acum. Mă întrebam de ce întârzieau.

Afară cădea o burniță ușoară, iar cadența ei plăcută îmi amintea de sunetul pe care-l scot viermii de mătase în timp ce rod frunzele de dud. Era a cincea lună din an, un moment potrivit pentru ploaie. Tânjeam să mă duc afară, să simt picăturile pe față și aerul proaspăt, pentru că dormitorul era învăluit în mirosurile grele de tămâie, de ginseng, mosc, cuișoare, bilă de piton uscată și în duhoarea grețoasă a morții. Eram înăuntru de atât de mult timp, încât probabil că puteam la fel de rău ca încăperea aceea. Știu că așa duhnea prietena mea Talentată, Daisy¹, la fel și celelalte, care căscau într-un colț. De câte ori una dintre ele trecea pe lângă mine, puteam să ghicesc ce plantă avea în păr.

Pași se auziră tot mai tare pe coridorul întunecos, iar prin uși a pătruns lumina roșie a mai multor felinare. În cele din urmă, Pheasant și Ducele au intrat în cameră, cu mantiile ude atârându-le pe piept. Doctorul, Sun Simiao, era în spatele lor.

¹ „Margareta“, în lb. engleză (n. red.).

M-am retras în colț și le-am făcut loc, cum cereau de fiecare dată, deși aș fi vrut să stau lângă ei și să aud ce avea de spus doctorul. Mai devreme, când îl cercetase pe împărat, oftase greu.

Bărbații sușoteau cu voce joasă, privindu-l pe împărat. Ducele a oftat și a suspinat, trecându-și o mână peste față. În mod surprinzător, Pheasant părea trist, deși ochii îi scânteiau.

— Prințe moștenitor, a zis doctorul, ieșind de după paravan, iar Pheasant și Ducele l-au urmat. Am făcut tot ce am putut. Dar mă tem că trebuie să vă dau o veste îngrozitoare. Cel Mai Presus de Toate nu va vedea lumina zorilor.

Mi-a tresărit inima. Am încercat să rămân nemișcată.

— Înțeleg.

Glasul lui Pheasant era liniștit și trist și am aruncat o privire spre el, pe furiș. Ochii îi luceau în lumina lumânărilor aflate în apropiere de paravan. Fața îi era mai slabă, bărbia mai distinsă ca niciodată, iar barba îi crescuse. Îmi amintesc cât de lovit de suferință fusese Pheasant anul trecut, când aflate că Împăratul Taizong se îmbolnăvise. Zile în șir stătuse lângă patul lui, cu noi, femeile, care ne tot grăbeam spre laboratorul cu plante al medicului și înapoi, aducând boluri cu leacuri. Când îl hrăneam pe suveran, lui Pheasant nu îi păsase de propria viață, gustase primul fierturile, să se asigure că nicio mână răuvoitoare nu amestecase în ele un ingredient nociv. Când vreuna dintre noi cădea de oboseală, după zile la rând fără somn, ne spunea să ne odihnim și îl veghea chiar el pe împărat. Era un fiu devotat și nu eram sigură că monarhul îl merita.

— Dacă ai nevoie de ceva, prințul meu, a spus medicul, suntem aici să te slujim.

— Vă sunt recunoscător, doctore Sun.

Pheasant a dat solemn din cap. Privirea i-a trecut peste mine. O privire zorită, dar a fost destul să îmi încălzească inima. Ne întâlneșăm tot mai des în ultima vreme, căci venise să își viziteze tatăl aproape în fiecare zi. Uneori, când celelalte Talentate nu se uitau,

îmi atingea brațul sau îmi ținea mâna, iar alteori, când se ducea la el în cameră, îl urmam. Acolo, împărtășeam prețioase clipe intime, care îmi luminau ziua.

— Unchiule?

Ducele s-a înclinat ușor.

— Nepoate!

Bătrânul arăta ca de obicei, avea fața lungă și aspră și privirea trufașă. Mă întrebam cum de reușea Ducele să rămână sănătos. Era cumnatul împăratului și aveau aceeași vârstă, dar, în timp ce suveranul era pe patul de moarte, Ducele încă se ținea bine. În ultimii trei ani, fusese ajutorul apropiat al Maiestății Sale, primind porunci direct de la el și scriindu-i decretele după ce suveranul nu-și mai putuse mișca brațul. Când împăratul căzuse la pat, Ducele acționase în numele său, dând porunci slujitorilor. În clipa aceea, era cel mai puternic om din imperiu.

— Trebuie să mă pregătesc pentru ceea ce va veni, a spus Pheasant. Unchiule, aș vrea să aranjezi o întâlnire cu astrologii și să mă anunți care ar fi zilele potrivite pentru înmormântare. Cheamă-i și pe pictorii mausoleului și pe meșteșugarii care vor ridica toate cele patru statuete-animal. Vreau să le văd lucrările și să mă asigur că tot ce ține de înmormântare e în bună rânduială.

Glasul îi era puternic și liniștit, impunător și hotărât. Eram mândră de Pheasant. În ultimele luni, dăduse dovadă de o putere pe care nici el nu știa că o avea. Învățase ritualurile de venerare a Cerului și a Pământului și rânduielele judecătorești și se deprinsese cu guvernele celor șaisprezece prefecturi ale imperiului. Îi chemase pe dregători, îi atrăsese de partea lui și câștigase chiar și sprijinul Generalului, comandantul celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur, care păzeau palatul.

— Desigur, nepoate, a zis Ducele, șovăielnic, deși te-aș sfătui să nu le dai încă femeilor îngrozitoare veste.

— De ce?

Pheasant părea mirat. Ducele a tușit, apoi și-a reluat vorba, cu o voce într-atât de joasă, încât mă chinuiam să îl aud.

— Pentru că femeile sunt meschine și afurisite... Dacă vor afla ce soartă le așteaptă...

— Ce soartă?

— Niciun alt bărbat nu le va mai vedea ori atinge, firește, iar el a poruncit ca acelea care i-au născut copii să fie mutate în Curtea Yeting, pentru tot restul vieții.

Pheasant s-a încruntat.

— Înțeleg. Și femeile care nu au avut copii?

— Vor fi trimise în mănăstirile budiste de prin imperiu, unde se vor ruga pentru sufletul Împăratului Taizong. Așa e cel mai bine – e o tradiție pe care o urmează toate dinastiile.

Am înghețat. Mănăstiri budiste? Ne surghiunea! Ne obliga să devenim călugărițe budiste, să ne rupem de lume și să ne lepădăm de bucurii și dorințe, să avem doar trecut, nu și viitor. Dacă o să fim exilate acolo, risipite prin colțurile îndepărtate ale imperiului, nu vom mai auzi decât sunetul nefericirii, nu vom simți decât mâhnire, nu vom vedea decât moarte. Viețile noastre vor lua sfârșit.

M-a trecut un fior. Moartea împăratului va fi ștreangul meu.

— Mănăstiri budiste?

Pheasant părea uluit.

— Nu vorbești serios!

— Ba da, este îndatorirea lor. Împăratul nostru cel milostiv, fie-i numele lăudat, mi-a spus despre această tradiție cu ceva vreme în urmă. Voia i se va face când va veni vremea.

— Dar sunt atât de multe femei... sute. Vrea ca toate să își petreacă restul vieții în mănăstiri, rugându-se?

Simțeam și privirea lui Pheasant, și pe cea a Ducelui. Mi-am ferit ochii și mi-am făcut de lucru cu un maldăr de haine de care mă ocupasem mai devreme. Printre ele am dat de hainele de gală ale lui Pheasant, cele pentru încoronare, la care brodasem multe

nopti, în timp ce îl îngrijeam pe împărat. Îmi pusesem sufletul și dragostea în fiecare cusătură, închipuindu-mi cât de minunat va arăta Pheasant când se va așeza pe tron. Cu mâinile tremurându-mi, am strâns mătasea cu putere.

Ducele a ridicat vocea:

— Pe vremuri, aceste femei erau îngropate de vii în mausoleul monarhului.

Pheasant a păstrat tăcerea o clipă, apoi a zis:

— Mă bucur că asta se întâmpla doar pe vremuri! Totuși, să fie exilate la mănăstiri îmi pare o tradiție învechită. Nu voi fi de acord cu asta.

Vocea lui hotărâtă m-a liniștit. Desigur că Pheasant nu va permite să am o soartă atât de îngrozitoare!

— Trebuie, nepoate, a zis Ducele tăios. Ca viitor împărat, ai datoria să îndeplinești dorințele tatălui tău și să duci tradiția mai departe.

Nu mi-a plăcut deloc cum vorbea Ducele. Părea prea autoritar, de parcă el ar fi fost împăratul. Poate că așa se și credea. Se obișnuise cu puterea pe care o dobândise în ultimii ani.

— Unchiule!

Pheasant părea calm.

— Ca viitor împărat, cred că am dreptul să trec peste unele rânduieli.

Ducele a tras adânc aer în piept, de parcă nu-i venea să creadă că Pheasant îl sfida fâțiș.

— Nepoate!

Nu era prima dată când Pheasant și Ducele nu gândeau la fel. Seara trecută îi auzisem certându-se în legătură cu cine ar trebui să îndeplinească ritualul de înmormântare pentru fostul conducător, când o să vină vremea. Ducele stăruise să fie aleși preoții taoiști, pasămite pentru că asta își dorise Împăratul Taizong, în timp ce Pheasant îi voia pe călugării budiști.

— O să încuviințez doar dacă ele vor, cu adevărat, să trăiască în mănăstiri, unchiule. Altfel, aş dori ca femeile tatălui meu să își petreacă restul vieții cu familiile lor. Au trăit destul timp departe de ele, a zis Pheasant.

Ar fi fost minunat așa. Și ar fi reprezentat o dovadă de mărinimie. Doamnele ar fi fost încântate. Unele dintre ele se prea poate să fi fost despărțite de familii de mai bine de douăzeci de ani. Cât despre mine, oricum nu aveam un cămin. Tata, un guvernator bogat, care crezuse că aveam să stăpânesc și să aduc glorie familiei, murise apărându-mă. După moartea lui, am pierdut averea imensă a familiei, casa strămoșească și chiar pe surorile mele. Acum, mama, verișoară a fostei împărătese, era săracă și fără de casă, o călugăriță trăind într-o mănăstire budistă în ruine, departe de palat.

Oare Ducele o să mă trimită la aceeași mănăstire în care trăia mama? Dar mi-am dat seama că asta nu se va întâmpla niciodată. Ducele voia ca noi să murim în singurătate, nu să ne revedem familiile. Cu siguranță că ne va trimite la mănăstiri aflate departe de Chang'an, dacă i se va face pe voie.

— Să trăiască alături de familiile lor? Și să fie văzute și atinse de oameni de rând? Ar fi cel mai neobișnuit și mai rușinos lucru! Tatăl tău nu ar încuviința una ca asta. Niciun dregător nu va încuviința una ca asta!

— Dacă dorești, unchiule, vom vorbi și cu Secretarul despre tot.

Secretarul Fang, știam, era de partea lui Pheasant și avea să-i ia apărarea în fața Duceului.

— Vino! Ne așteaptă afară.

Pheasant mi-a făcut cu mâna și s-a îndreptat spre ușa dormitorului. Ducele l-a urmat fără tragere de inimă. Am pus haina jos, m-am dus la ușă și am aruncat, pe furiș, o privire afară. Pe coridorul întunecat aștepta un grup de dregători. Ploaia șiroia de pe mantilelor lor lungi, iar fețele parcă le erau pictate cu roșu, de la lumina felinarelor atârinate de streșini. Secretarul Fang vorbea cu Sun Simiao.

Și-a îndreptat spatele când l-a zărit pe Pheasant apropiindu-se. Iar când acesta i s-a adresat, s-a uitat spre dormitor și a dat aprobator din cap. Ducele și-a ridicat mâinile în aer.

Daisy a venit lângă mine.

— Ce se întâmplă?

— Nu sunt sigură, am zis, ezitând să îi spun prea multe. Ducele vrea să ne trimită la mănăstiri.

Daisy a făcut ochii mari.

— De ce?

Un val de voci s-a făcut auzit când celelalte Talentate s-au adunat în jurul meu.

— Va trebui să devenim călugărițe?

— Prințul nostru a poruncit asta?

Și-au îngropat fețele în mâini, suspinând.

Oh, femeile! Ce altceva puteam face, dacă nu să suspinăm, când soarta noastră era în mâinile altora? Dar eu, una, nu aveam de gând să plâng. Niciodată.

— Prințul moștenitor nu ne va exila.

Pheasant încă vorbea cu Ducele și cu Secretarul. Ducele își flutura tulburat mâinile, clătinând din cap. Pheasant și-a ridicat mâinile și s-a îndreptat spre intrarea în curte. Ducele părea nemulțumit. A deschis gura din nou și s-a întors spre intrare, unde se contura o siluetă, lângă poartă. Ducele a încremenit.

Chiar dacă era prea întuneric să pot vedea ochii bărbatului și semnul din naștere de pe fața lui, felul în care își ținea sabia nu putea fi confundat. Bărbatul de lângă poartă era Generalul.

Cu mult timp în urmă fusese numit la comanda celor nouăzeci și nouă de legiuni ale Păsărilor de Aur și a întregii cavalerii din imperiu. Fusese slujitorul credincios al împăratului, iar, după moartea acestuia, avea să-l slujească pe prințul moștenitor.

Pheasant l-a salutat pe General. Secretarul l-a urmat, iar împreună s-au îndreptat spre capătul coridorului, unde și-au apropiat

capetele și au vorbit încet, cu ploaia căzându-le pe umeri. Ducele a înțepenit, iar slujitorii li s-au alăturat lui Pheasant și Secretarului. Ducele a rămas singur sub streășină, iar lumina felinarului îi arunca o umbră lungă. Pentru prima dată de când se îmbolnăvisese suveranul, vedeam cum își pierdea din putere Ducele, care fusese sfetnicul monarhului timp de mai bine de trei ani.

Așa era cel mai bine. Cum Împăratul Taizong era pe moarte, și Ducele trebuia să plece. Niciodată nu îl plăcusem. Era crud, la fel ca împăratul, dar și fățarnic – și tânjea după putere.

Îmi făcea plăcere planul omenos al lui Pheasant pentru concubinele tatălui său. Lumea avea să se bucure grozav când o să îl anunțe. Dar eu? Nu aveam o casă unde să mă întorc. Deoarece venisem la palat când aveam treisprezece ani, trăiam aici de aproape unsprezece. Palatul era casa mea acum. M-am dus lângă patul Împăratului. Arăta la fel: gura căscată, privirea pironită în tavan. Din gât i-a ieșit un sunet, pe jumătate gâlgâit, pe jumătate geamăt, de parcă se chinuia să răsuflă, apoi a încetat. Murise? Mi s-a oprit inima-n loc. Apoi, pieptul i s-a ridicat din nou.

Ducele s-a ivit de cealaltă parte a patului.

— Fiu nerecunoscător, nerecunoscător, nerecunoscător!

A strâns din dinți și a înjurat, nasul lui coroiat lucind în lumina lumânării, ca o lamă ascuțită. În privirea lui deslușeam cruzimea și ceva în plus, ca și cum ar fi avut un plan bine ticluit. Ceva ascuns și tulburător. M-a zărit urmărindu-l și mi-a aruncat o privire rece. Am plecat capul. Când am îndrăznit să ridic din nou privirea, dispăruse.

Un val fierbinte de neliniște mi-a străbătut trupul. Ducele nu se cuvenea să fie nesocotit. Trebuia să-i dau de veste lui Pheasant. Încă nu era încoronat și trebuia să se poarte cu băgare de seamă, căci moartea tatălui său putea crea un vid de putere, iar, dacă nu era prevăzător, golul acela se putea întinde, treptele scării rangurilor se puteau rupe și întreaga scară se putea prăbuși.

Era miezul nopții. Camera se întunecase, singura lumină răspândindu-se de la cele două lumânări de lângă patul Împăratului Taizong. În preajma mea, celelalte Talentate moțăiau într-un colț, dar mie nu-mi era somn. Câțiva medici veniseră să îl vadă din nou pe preaputernicul nostru stăpân.

M-am folosit de prilej și m-am strecurat până la ușă, să mă uit pe geam. Curtea era și ea întunecată și nu părea să fie nimeni acolo. De cealaltă parte a coridorului l-am văzut pe Secretar. Stătea de vorbă cu câțiva dregători, sub felinare. Ducele și Generalul nu erau prin preajmă, iar Pheasant se îndrepta spre camera lui.

M-am dus încet spre Talentatele din colț și am scuturat-o pe Daisy de umăr.

— Daisy, trezește-te! i-am șoptit, cu ochii la doctorii din jurul patului. Fii atentă la doctori și dă-mi de veste dacă se întâmplă ceva!

A încuviințat cu o mișcare din cap și a căscat.

Am luat haina la care brodam și m-am repezit pe coridor. În apropierea porților s-au ivit câțiva eunuci. Și-au șters fețele ude și s-au întors spre mine, așteptând parcă vestea morții împăratului.

Mi-am ridicat capul, ținând haina la piept, să le dau de înțeles că aveam o însărcinare. Când am ajuns la camera prințului, m-am uitat în jur, să mă asigur că nu mă vede nimeni, și am deschis ușa. Încăperea mirosea a camfor și tămâie, un miros mai plăcut decât cel rânced din camera Împăratului. Pheasant se spăla pe față, într-un lighean. A ridicat capul spre mine.

— Mă bucur că ai venit, Mei. Ai auzit ce a spus doctorul?

Am încuviințat și am așezat haina pe o masă din apropiere.

— Da, și îmi pare rău, Pheasant!

— Poate că așa e cel mai bine. A oftat și a adăugat: Tata a suferit destul.

M-am întors să îi dau un prosop.

— Dar, Pheasant, trebuie să îți spun ceva. Unchiul tău a venit să îl vadă pe tatăl tău, în timp ce vorbeai cu Generalul.

— Pari îngrijorată. De ce?

A luat prosopul din mâna mea și și-a șters fața.

— Aș vrea să-i fi văzut căutătura. Mă tem să nu-l înfurii, Pheasant.

— Ai auzit ce-avea de gând, nu? Să le exilez pe doamne? Nu-mi pasă de tradiție și am planurile mele pentru femeile de la Curte. Unchiului i-a trecut vremea. Mai ții minte ce voia să fac cu caii?

Ducele voise să îi sacrifice – două sute de armăsari, inclusiv calul preferat al Împăratului, Murg Argintiu – la mausoleu, să îi țină de urât Împăratului pe lumea cealaltă. Pheasant, mare iubitor de cai, fusese dezgustat. Îi crușase și le poruncise meșteșugarilor să cio-plească în loc cai de piatră.

— Țin minte, am zis și mi-am așezat mâna pe brațul lui. Dar încă este un om foarte puternic. Vei avea nevoie de el, când vei urca pe tron.

Pheasant a clătinat din cap.

— El are mai multă nevoie de mine, Mei. Când voi deveni împărat, îmi voi alege singur sfetnicii, iar unchiul nu se va număra printre ei. Am hotărât să îl înlocuiesc cu Secretarul, iar unchiul se poate retrage.

— Înțeleg.

M-am bucurat să aud care îi era planul. Dacă Ducele părăsea Curtea, puterea lui avea să scadă, iar Pheasant nu o să mai fie silit să se certe cu el de fiecare dată când o să aibă de luat o decizie.

— Împăratul meu, pot să te întreb ce planuri ai cu mine? i-am zis și am ridicat capul, să îl pot privi în ochi.

Pheasant mi-a dat părul la o parte, iar eu am încercat să zâmbesc, pentru că știam cât de palid îmi era chipul fără fard, dar lui nu părea să-i pese. Atingerea lui era blândă, privirea, dragăstoasă.

— Știi că nu te vei întoarce acasă.

— Oh, ce trist! m-am prefăcut dezamăgită, dar eram foarte ușurată.

Desigur că mă va păstra aproape.

— Am vorbit cu Secretarul despre tine. Nu are nimic împotrivă să rămâi în palat.

— Într-adevăr?

Eram mirată, dar și bucuroasă. La urma urmei, eram concubina Împăratului și, chiar dacă nu mă dăruisem Împăratului, legătura mea cu Pheasant, fiul său, avea să provoace vâlvă în palat. Mulți o vor considera rușinoasă și chiar nelegiuită. Dacă Secretarul nu se împotriva, atunci acele voci, acele priviri furișate și potrivnice puteau fi oprite.

— Dar soția ta? Ea o să încuviințeze?

Cu câțiva ani în urmă, la porunca Împăratului Taizong, Pheasant se căsătorise cu Doamna Wang, fiică a faimoasei familii Wang. Ca principală soție a lui Pheasant și femeia cu cel mai înalt rang de la Curte, Doamna Wang se mutase în Palatul de la Răsărit, după ce Pheasant fusese numit moștenitor. Preluase imediat și sarcina de supraveghere a Atelierelor Imperiale de Viermi de Mătase și

începuse să se bucure de noul ei rang. O văzusem – o femeie cu aspect obișnuit, cu o statură uriașă, ca a unui luptător, o față lată, cu ochii prea apropiați unul de altul și cu un nas gros și îndesat, ca un sfeșnic ornat. Urâtenia ei nu putea fi ascunsă nici măcar de rochiile sclipitoare din mătase și aș fi confundat-o cu fiica vreunui țăran, dacă nu chiar cu una dintre numeroasele slujitoare care se țineau după ea.

Dar Doamna Wang avea un aer amenințător. Când a venit să îl vadă pe împărat, s-a uitat la mine de câteva ori, cu ochii săi negri și bănuitori. Era neprietenoasă, cu nasul pe sus și, mi-era limpede, o femeie a cărei dușmănie nu ți-ai fi dorit-o.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza ei. Nu se va împotrivi.

Pheasant a ridicat din umeri.

— Și vreau să-ți spun, Mei: nu îi voi dezamăgi pe tata, pe mama sau poporul meu. Mi s-a spus că atunci când voi domni voi aduce imperiului meu prosperitate și fericire.

A zâmbit, ridicându-și bărbia, iar ochii i-au sclipit în lumina lumânărilor.

— Am întâlnit un călugăr grozav, care s-a întors cu bine din India. A adus cu el multe învățături în sanscrită...

L-am oprit.

— Tripitaka?

Acel călugăr care îmi prezisese viitorul? Mama îl pomenise când o vizitasem la mănăstire, spunând că în curând se va întoarce dintr-o călătorie în India, cu adevăratele învățături ale lui Buddha.

— Da. După cincisprezece ani de călătorii, s-a întors. Închipuie-ți! Acum locuiește în Marea Pagodă Grație Maternă. Îți amintești de ea, nu? I-am cerut tatălui meu să o construiască în onoarea mamei și îi va adăposti pe Tripitaka, pe discipolii lui și toate învățăturile. Știi ce mi-a spus Tripitaka? „O epocă măreață va veni“, așa mi-a declarat. Mai măreață decât a tatălui și a bunicului meu,

una care nu va fi întrecută timp de secole! Nu e uimitor? Ar putea fi începutul gloriei pentru imperiul meu și pentru poporul meu.

Vocea îi era hotărâtă și plină de entuziasm. I-am luat mâna. Când îl întâlnisem, Pheasant nu era decât un tinerel, iar acum, cu povara conducerii împărăției pe umeri, se transformase într-un bărbat, un conducător drept și mărinimos.

— Crezi că voi fi un împărat bun, Mei?

I-am netezit partea din față a hainelor. Avea să arate magnific în haina de ceremonie pe care i-o brodasem.

— Nu, am zis scuturând din cap. O să fii un împărat *grozav*!

M-a tras mai aproape, respirația lui încălzindu-mi fruntea.

— Iar tu, dragostea mea, tu vei fi aici. Vei fi a mea. De îndată ce se va încheia ceremonia de înscăunare, vei fi doamna mea, Adorata mea. Ți-am amintești ce ți-am făgăduit?

Inima-mi cânta. Nu uitasem.

— Vorbești drept?

— Fiecare cuvânt, Împărăteasa Lunii.

Am zâmbit fericită. Totul mă convingea – fața lui, vorbele lui și viitorul minunat pe care mi-l promitea. M-am ridicat pe vârfuri, să îl sărut.

— Prințe moștenitor! s-a auzit din curte un strigăt agitat, deznădăjduit. Prințe moștenitor!

— Doctore San!

Mi-a dat drumul și a țâșnit spre uși. Inima mi s-a strâns, dar am așteptat să plece din coridor, apoi mi-am aranjat rochia și am fugit afară. Încă ploua, iar curtea era luminată puternic de șirul de felinare atârinate de streșini. Coridorul din apropierea mea era plin cu femei cu titluri nobiliare – Doamna Virtute, Doamna Supusă, Doamnele de Onoare, Frumusețile, Grațiile și altele, iar prin intrarea în clădire se îmbulzeau o grămadă de dregători și de eunuci, strigând și fluturându-și brațele.

— Oh, Cel Mai Presus de Toate! s-a auzit cineva bocind din camera Împăratului.

Deodată, femeile din jurul meu au țipat, palmele lor lovind pământul, în timp ce își plecau și își ridicau capetele.

Împăratul era mort.

Am îngenuncheat lângă celelalte doamne și am început și eu să jelesc, deși îmi doream să fiu cu Pheasant. Intrase în dormitor cu medicii și îl vedeam prin ușile deschise. Aplecat deasupra trupului tatălui său, își ștergea ochii. Inima-mi bătea încordată, în timp ce îl priveam cu atenție. Acum, Pheasant devenise împărat. Avea multe de făcut. Trebuia să îl cheme pe Dregătorul Ritualurilor, să poruncească să se bată clopotul funerar, pentru ca toți supușii imperiului să înceapă să țină doliul după tatăl său.

Dar în încăpere se lăsase o tăcere ciudată. Nu auzeam nicio poruncă din partea lui Pheasant și nu vedeam nicio mișcare din partea medicilor. Ce se întâmpla? În cele din urmă, Pheasant a apărut în pragul camerei. Cu mâinile tremurătoare, ne-a privit pe toți curtenii. Ducele îi stătea aproape, umbra lui lungindu-se amenințător, ca a unui vultur care își întinde aripile. Nu mă așteptasem să îl văd pe Duce acolo. Mi-am amintit că părăsise camera împăratului mai devreme. Probabil că se întorsese cât timp fusesem să îl văd pe Pheasant.

— În genunchi! a poruncit Ducele.

Vocea lui puternică și tăioasă a plutit spre mine și a răsunat ca un ecou peste curte. Pheasant s-a codit, dar s-a lăsat la pământ, supunându-se poruncii, și toți ceilalți – Secretarul, ceilalți dregători și slujitorii – au îngenuncheat și ei. Un fior rău prevestitor m-a cuprins. În curte s-a lăsat o tăcere de mormânt.

— Prințe moștenitor, domnilor dregători și doamne ale Curții Interioare, a zis Ducele. Cu sufletul greu vă dau de veste că, de puțin timp, Cel Mai Venerat Înțelept al nostru, Cel Mai Presus de Toate, Împăratul Marii Chine a murit. Astfel, la porunca sa, îi voi face

cunoscut testamentul, pe care l-a scris anul trecut, înainte să se îmbolnăvească.

A ridicat un sul de hârtie. M-am încruntat. Împăratul nu mai fusese în stare să țină în mână o pană de scris de câțiva ani și nicio dată nu îl auzisem pomenind de vreun testament. Nu ar fi avut rost să aibă unul, din moment ce deja dăduse de veste că Pheasant era moștenitorul său.

— A scris un testament anul trecut?

Pheasant părea și el mirat.

— Într-adevăr, înainte să se îmbolnăvească.

Ducele a desfăcut sulul.

— Acum ascultați cu toții!

Pheasant și-a plecat capul. Nu îi vedeam chipul, dar părea liniștit, privind drept în față. Am încercat să rămân și eu la fel. Poate că testamentul nu spunea nimic însemnat. La urma urmei, Pheasant era moștenitorul cunoscut, imperiul îl recunoscuse, iar Împăratul Taizong, un domnitor înțelept, sigur nu își dorise să stârneasă tulburări, răzgândindu-se.

— „În a șaptesprezecea zi a celei de-a șaptea luni a celui de-al douăzeci și doilea an de Pace al Domniei, îmi scriu testamentul“, a citit Ducele. „Îl proclam pe Marele Duce Changsun Wuji, frate al fostei mele Împărătese Wende, credincios prieten al meu, Regent al împărăției, care are dreptul să cerceteze, să supravegheze, să sprijine și să încuviințeze orice decizie luată de moștenitorul meu, Li Zhi. Aceasta este voința mea, scrisă de mine, Cel Mai Presus de Toate, Împărat Taizong al Dinastiei Tang, Cuceritorul Nordului și al Sudului, domnitor peste tot uscatul și peste cele șapte mări. Va intra în vigoare după moartea mea.“

Am simțit că mă lăsau puterile. Li Zhi era numele domnesc al lui Pheasant. Încă era moștenitorul, conducătorul împărăției, dar testamentul tocmai îi luase toată puterea pe care i-o oferea tronul și i-o dăduse Ducei. Oare chiar acela să fi fost planul

Împăratului Taizong? Nu credeam așa ceva. Trebuie să fi fost al Ducei. El fusese sfătuitorul Împăratului Taizong, el îi schițase decretul și îi păstrase pecetea-dragon. Ar fi avut multe ocazii să scrie testamentul. Sau să îl măsluiască...

În curte se auzea doar răpăitul ploii mărunte, care îmi trecea prin haină, atingându-mi pielea ca o nevăzută mână rece.

— Regent? Regent? am auzit glasul lui Pheasant, plin de surprindere și de confuzie. De ce? Sunt adult. Nu am nevoie de un regent să îmi supravegheze hotărârile. De ce a făcut asta? El credea în mine. Așa mi-am închipuit.

— Nepoate, tatăl tău a știut mereu ce e mai bine pentru împărăție.

— Dar... niciodată nu mi-a pomenit de testament.

— Nu era nevoie.

Ducele a făcut o pauză.

— Și, iată, e aici. Testamentul lui. Nu îi vei da ascultare?

— Eu... eu...

Vocea lui Pheasant s-a stins, iar inima mi s-a frânt pentru el. Întotdeauna își iubise și își cinstise tatăl. Nu avea de ales, trebuia să urmeze testamentul tatălui său.

— Sigur că îi voi da ascultare.

— Este de datoria mea să te sfătuiesc, nepoate, în privința treburilor însemnate ale împărăției. Mă voi supune dorinței tatălui tău, fie ca sufletul său să se odihnească în pace!

— Știu... știu...

Glasul lui Pheasant era slab și spart și îmi venea să plâng. O împărăție pierdută cât ai clipi. Era ceva mai crud de-atât? Pheasant și-a acoperit fața, iar umerii îi tremurau.

— Domnilor dregători, le-a spus Ducele Secretarului și celorlalți, care rămăseseră înlemniți, acum, că ați auzit care e voința celui mai venerat împărat al vostru, eu trebuie să o urmez și să vă poruncesc tuturor să-mi dați ascultare. Trimiteți un slujitor să bată clopotul...

— Stați!

Secretarul a țâșnit în picioare.

— Martori la întocmirea testamentului au fost?

Ducele s-a întors brusc spre el.

— Domnule Secretar Fang, știi că eu sunt singurul martor de care Împăratul Taizong avea nevoie.

— Dar...

— Ai auzit care este voința Împăratului Taizong?

— Da, dar...

Dregătorii din jurul lui și-au înălțat și ei capetele. Cineva și-a dres vocea.

— Gărzi! a strigat Ducele, înainte să apuce cineva să vorbească, și deodată curtea a forfotit de umbre.

Cu brațele întinse, s-au năpustit spre dregători.

— Prin puterea dată mie de Împăratul Taizong, vă poruncesc să îi însoțiți pe acești dregători afară și să așteptați poruncile mele!

Mi se pusese un nod în gât. Avea de gând să îi aresteze pe dregători! Se prea poate să fi plănuit asta. Probabil că pusese totul la cale: testamentul, gărzile. Și poate că o să ne omoare și pe noi, dacă îndrăzneam să ne împotrivim.

Secretarul a strigat când două gărzi l-au înșfăcat. Alte câteva s-au repezit spre el și spre ceilalți dregători, împingându-i spre uși.

— Oprește-te, unchiule!

Pheasant s-a ridicat.

— Oprește-te, unchiule! M-auzi?

Dar gărzile nu s-au oprit.

— Generale! Generale!

Mi-am întins gâtul, uitându-mă spre intrarea în clădire. Generalul era singura noastră nădejde. Acum, că Împăratul Taizong era mort, el îl va sluji pe Pheasant și își va folosi sabia pentru a-i reda tronul, dacă Ducele va îndrăzni să stârneasă vreo bătălie. Dar

în apropierea intrării dregătorii se îmbulzeau gemând și înjurând, iar Generalul nu era de văzut.

— A plecat, nepoate, a zis Ducele cu răceală.

— Unde? Era aici! Am vorbit cu el, cu o clipă în urmă!

— L-am exilat. I s-a cerut să părăsească orașul în clipa în care a murit Împăratul Taizong. A fost porunca tatălui tău.

— Cum? De ce?

— Generalul are o armată. E un om periculos.

— Dar... dar...

Pheasant s-a împleticit, dându-se în spate și lovindu-se de un stâlp. Am închis ochii și am lăcrimat. Bietul Pheasant era cu totul singur. Nimeni nu îl asculta. Nimeni nu i se supunea.

— Acum, voi.

Ducele a făcut un semn și mai multe gărzi au intrat.

— Femeile trebuie trimise la mănăstirile budiste. Luați-le!

— Nu, nu!

Strigătele femeilor îngrozite au izbucnit de pretutindeni. Capul îmi vuia. Ducele făcea numai ce voia. Ne exila pe toate.

— Unchiule!

Vocea lui Pheasant, deznădăduită și cunoscută.

— N-are rost să faci asta! Nu face una ca asta!

— Nepoate, îndeplinesc voința tatălui tău. Îndrăznești să nu i te supui?

Două gărzi s-au apropiat de el și l-au prins de brațe. Pheasant s-a zbătut, încercând să se elibereze.

— Atunci lasă de la tine. Las-o doar pe una să rămână. Doar una!

— Care ar fi aceea?

Ducele se uita deja la mine, cu o privire rece.

— Da, da, a zis Pheasant. Las-o să rămână. Te implor, unchiule!

— Nepoate, cum poți domni peste o împărăție, dacă uiți cum să te porți?

Nu puteam să-mi ridic capul. Îl uram pe Duce. Dar m-am rugat să mă lase să rămân. Petrecusem la palat unsprezece ani, cei mai buni ani ai mei. Nu puteam să trăiesc nicăieri altundeva. Nu puteam să îl părăsesc pe Pheasant. Și nu voiam să îmi petrec restul vieții la mănăstire, rugându-mă și tânjind după Pheasant. Mai bine aș fi fost îngropată de vie într-un mausoleu.

— Unchiule...

— E concubina tatălui tău, iar tu vrei să te culci cu ea, nepoate? Îți vei începe domnia cu un scandal și vei pogori asupra împărăției tale rușinea veșnică?

Nu voiam să mănjesk în vreun fel domnia lui Pheasant, dar chiar trebuia să îmi petrec restul vieții într-o mănăstire? Nu, nu puteam. Oamenii n-aveau decât să râdă de mine. N-aveau decât să-mi spună târfă, atâta timp cât puteam să stau la palat.

— Gârzi, luați-l pe moștenitor!

Pheasant se împotriva, cu fața schimonosită de durere, dând din brațe, încercând să ajungă la mine. Voiam și eu să mă duc spre el, să îl țin strâns, să nu ne poată despărți nimeni. Dar silueta înaltă a Ducelui s-a ivit în fața mea.

— Talentato? Vei nesocoti porunca Împăratului?

Lacrimile îmi înțepau ochii. Am întors capul. De ce trebuia să mă supun? Împăratul era mort! De ce trebuia să-mi închei viața pentru el? Aveam doar douăzeci și trei de ani. Visasem la o viață cu totul altfel, o viață minunată, la palat, cu Pheasant. Dar ce altceva puteam să fac? Să strig? Să urlu? Nu avea rost. Nu ar fi schimbat nimic. Pheasant nu putea să mă scape. Nimeni nu putea.

M-am întors și le-am privit pe celelalte femei din curte. Unele boceau, lovind pământul; altele dădeau din mâini, țipând; altele se împleticeau pe lângă porți, plângând. Am simțit că mă lua amețeala. Toți anii aceia în palat... Toate lunile acelea în care îl slujisem și îl îngrijisem pe Împăratul Taizong! În cele din urmă, eram la fel

de bună ca unul dintre caii săi și, precum bidiviul său, urma să fie sacrificată după moartea lui!

O umbră înaltă s-a ivit la câțiva pași de mine. Ființa avea fața lată, vopsită cu alb, ochii apropiați, iar nasul mare și borbocat. Cu bărbia ridicată, s-a uitat în jos la mine și, cu toate că lumina era slabă, am zărit pe chipul ei ușurare și fericire. Era Doamna Wang, soția lui Pheasant. Probabil că aflase vestea morții Împăratului Taizong și venise repede din Palatul de la Răsărit.

Cu chipul amorțit, mi-am ferit privirea și m-am uitat după Pheasant. Dar nu mai era acolo. Se auzeau doar țipete – „Ia mâinile de pe mine, ia mâinile de pe mine!” – din cealaltă parte a coridorului. Simțeam picăturile mari de ploaie biciuind aerul și înțepându-mi fața și, cu toate că nu-mi simțeam buzele și nici nu îmi auzeam glasul, am zis:

— Mă voi supune.

În dimineața următoare, înainte de ivirea zorilor, înainte ca preoții să vină să stea de veghe lângă Împăratul Taizong, înainte ca părul să mi se usuce după ploaie, am fost dusă la Poarta Xuanwu, din spatele palatului, unde așteptau multe dintre doamnele de la palat. Îmbrăcate cu rochii albe, simple, palide și fețele înlăcrimate, păreau niște stafii rătăcitoare, gata să părăsească lumea. Una câte una, au urcat în căruțele care urmau să le ia de la palat.

Doamnele care îi nascuseră pe copiii Împăratului fuseseră trimise deja într-o aripă izolată din Curtea Yeting, așa auzisem, unde gardienii și zidurile înalte aveau să zădărnicească orice gând de scăpare, iar acelea dintre noi care nu îi dăruiserăm copii Împăratului Taizong urma să fim trimise la diverse mănăstiri budiste risipite prin împărăție, prin colțuri întunecate, unde doar proscrisii mai puneau piciorul.

Deși Ducele spunea că fusese porunca Împăratului Taizong ca Generalul să fie exilat după moartea suveranului, acesta fusese alungat

înainte de moartea monarhului. Vicleanul Duce, temându-se că Generalul i se va împotrivi, luase o sută de oameni și îl înconjurase când se dusesse să se ușureze în grădină. Auzind că va fi izgonit, Generalul, a cărui loialitate față de Împăratul Taizong era mai de nesfârâmat decât sabia din teaca lui, și-a plecat capul, și-a strâns lucrurile și a părăsit orașul fără o vorbă.

Ducele l-a exilat și pe fratele mai mare al lui Pheasant, Prințul Wei; pe cei doi fii ai Doamnei Nobile, Prințul Ke și fratele lui; pe alți câțiva prinți; și pe toți slujitorii și sfetnicii prinților, pasămite pentru că fusese tot porunca Împăratului. Dar îmi era limpede că Ducele se folosisese de prilej pentru a înlătura orice amenințări la adresa puterii lui.

Se zvonea că Secretarul Fang avusese o discuție lungă cu Ducele, imediat după ce ne-a alungat. Ducele i-a îngăduit Secretarului să își păstreze rangul, iar cei doi s-ar fi despărțit prieteni, dar pe drumul spre casă trăsură Secretarului s-a răsturnat într-un șanț. Când l-au găsit slujitorii lui, era deja mort, cu gâtul frânt.

O căruță trasă de doi măgari s-a oprit în fața mea. Un gardian mi-a făcut cu mâna.

— Tu. E timpul să pleci.

Nu puteam să mă mișc. Am încercat să găsesc ceva de zis, dar mintea nu-mi mai aparținea. Zburase precum florile perilor de lângă mine, cu petalele albe grele de ploaie, cu ultimul parfum șters de picături, tremurând, căzând neajutorate pe pământ.

Un clopot a bătut în depărtare. Împăratul murise, iar acum o știa tot imperiul. Sunetul a plutit în aer, a umplut cerul, precum norii negri, apoi s-a stins. A urmat un răpăit iute și susținut de tobe. În Sala Taiji începuse ceremonia de încoronare. Pheasant era proclamat al treilea Împărat al Dinastiei Tang, Împărat Gaozong, și începea Domnia Yonghui, Anii Gloriei Eterne. Va urca pe tron înveșmântat în hainele aurii, hainele pe care eu le brodasem și le mângâiasem de atâtea ori. Lângă el va sta Doamna Wang, care

va purta coroana în formă de pasăre phoenix și va fi proclamată Împărăteasa Wang.

Dar Pheasant va conduce doar cu numele, pentru că acela care deținea pecetea-dragon și care va sta alături de el era Ducele, acum cu titlul de Regent.

Gardianul din căruță a strigat din nou, iar vocea-i era atât de aspră, încât mi-a străpuns oasele. M-am înfiorat. Cineva m-a ridicat în căruță, unde erau deja Daisy și celelalte Talentate, iar vehiculul s-a zdruncinat și am căzut pe spate. În urma mea, palatul s-a zdruncinat și el. Apoi s-a îndreptat și, încet, s-a îndepărtat de mine, devenind tot mai mic, ca o casă din hârtie plutind dusă de vânt.

Am întins mâna, dar oricât de departe am ajuns, tot mi-a alunecat printre degete.